

Un ocell que no pot volar

Malalai Joya és una exdiputada afganesa que va atraure l'atenció internacional quan, el 2007, va denunciar davant el Parlament afganès la presència de 'senyors de la guerra' i criminals al govern. Ha patit varis intents d'assassinat fins que, finalment, va veure's forçada a fugir de l'Afganistan el 2021, amb la tornada al poder dels talibans. Actualment es troba refugiada a Catalunya, i des d'aquí continua donant suport a escoles clandestines al seu país, ja que les noies tenen vetat l'accés a l'educació

MALALAI JOYA, DEFENSORA DELS DRETS HUMANS A L'AFGANISTAN

La societat és com un ocell, del qual una ala són els homes i l'altra les dones. L'ocell afganès està malalt i no pot volar perquè la seva "ala femenina" està greument ferida i les seves ferides són constantment furgades.

Les dècades de 1960 i 1970 van obrir les portes al progrés i la llibertat de les dones, però en les últimes quatre dècades de guerra i dominació dels fonamentalistes, s'ha trencat qualsevol assoliment. Des dels titelles russos dels anys vuitanta, als fonamentalistes que van lluitar en una guerra civil de 1992 al 1996, passant pels talibans del 1996 al 2001, l'Afganistan s'ha convertit en una carcassa viva, brutalitzada i destruïda per assassinats, violacions, saquejos, segrestos i altres crims horribles. I les dones han estat les víctimes més vulnerables d'aquesta apagada social, política i cultural.

El 2001, els Estats Units i els seus aliats van envair l'Afganistan i van substituir els talibans per senyors de la guerra fonamentalis-

tes. Després de 20 anys i de gastar bilions de dòlars i centenars de milers de morts i desplaçats, la història fosca s'ha repetit a l'Afganistan i els governs occidentals han jugat als escacs amb el destí del poble afganès.

La meua experiència com la dona més jove elegida al Parlament de l'Afganistan el 2005 posa de manifest el fracàs de les polítiques de guerra dels Estats Units i de l'OTAN. Aquestes polítiques han utilitzat els drets de les

dones i els drets humans com a excusa per a l'ocupació, mentre que l'anomenada "guerra contra el terror" només ha reforçat els elements més corruptes de la nostra societat. Durant les últimes dues dècades, he estat la veu de la lluita del meu poble per la pau, la democràcia i la justícia social. Sempre m'he oposat als talibans jihadistes i els seus violents partidaris estrangers.

És crucial entendre que els talibans no han canviat i no són

un grup moderat, sinó que s'han tornat encara més brutals que mai.

Des que els talibans misògins han arribat al poder, ja podem veure la brutalitat que han desencadenat contra el nostre poble. Per exemple, els assassinats deliberats d'activistes i minories ètniques, les execucions sumàries, la reubicació forçada de residents afganesos, la repressió brutal de les manifestacions de dones i la tortura i la desaparició de molts periodistes i activistes socials. Malgrat l'amnistia total anunciada, els antics militars del govern i civils continuen sent assassinats. Hi ha desenes d'altres tràgics casos que s'han registrat en el règim mortal d'aquests salvatges assassins.

És devastador veure que algunes famílies fins i tot han hagut de vendre els seus estimats fills o els seus propis ronyons o suïcidar-se perquè no podien alimentar els seus fills.

Malgrat tot, mai podran silenciar la crida a l'alliberament i la igualtat de les dones. Les protestes generalitzades contra

la ideologia absurda i podrida dels talibans han començat amb la presència de dones progressistes i sense por que tenen com a consignes "Pa, Treball, Llibertat" i "L'educació és el meu dret, reobriu les escoles". Aquestes increïbles mostres de valentia són una font d'esperança per a més moviments efectius i per al moviment de dones a nivell nacional. Crec fermament que una societat no prospera ni millora sense la participació activa de les dones en els sectors polític, social, cultural i econòmic d'una nació.

He subratllat repetidament que l'única manera de salvar l'Afganistan i de desfer-se d'aquesta situació catastròfica és la solidaritat de les forces progressistes, democràtiques i laïques. Durant dues dècades he estat dient repetidament que "cap nació pot donar l'alliberament a una altra nació". Ara insisteixo de nou que només les nacions poden alliberar-se.

Malgrat aquests temps foscos, nosaltres, el poble afganès, som valents i decidits a continuar lluitant pel nostre alliberament.

La solidaritat internacional és crucial en la nostra lluita pels drets humans, la pau i la democràcia.

Necessitem el vostre suport educatiu per a escoles subterrànies i classes de noies afganeses, així que esperem que us ajunteu amb elles perquè l'educació és una clau contra la ignorància i cap a l'emancipació de l'Afganistan i, al meu entendre, quan les dones s'educaran, primer coneixeran la seva pròpia identitat i després poden tenir un paper enorme en aspectos polítics, socials i culturals de la societat. Sense dones, és impossible que la societat prosperi, i la llibertat i el desenvolupament de les dones implica la llibertat i el desenvolupament del país.

En solidaritat,
Malalai Joya

Pots contactar amb la Malalai Joya al seu correu electrònic:
mj.joya@outlook.com ♀♀